

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Силистра, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

Членове: Теодора В. Василева
Десислава Г. Петрова

при участието на секретаря Ели Ст. Николова
като разглежда докладваното от Теодора В. Василева Въззивно гражданско дело № 20223400500336 по описа за 2022 година

Настоящото дело е образувано по въззивната жалба, предявена от Р. Р. Р., ***** , чрез адв. П. И. от АК, гр. Силистра, против Решение № 205/10.10.2022 г., постановено по гр. дело № 610/2021 г. по описа на Тутраканския районен съд, по отношение на постановените от съда равни делбени квоти с които е допусната съдебна делба между Р. Р. Р. с ЕГН ***** и К. Р. А. с ЕГН ***** правото на собственост върху ДВОРНО МЯСТО, находящо се в с. Косара, общ. Главиница, обл. Силистра, ул. „Първа“ № 15, с площ 2000 кв.м., представляващо ПОЗЕМЛЕН ИМОТ № 42, за което са отредени: парцели I, II и III в квартал 16, заедно с построените в парцел I ПОЛУМАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 60 кв.м, ЛЯТНА КУХНЯ към жилищната сграда със застроена площ 32 кв.м, ГАРАЖ със застроена площ 24 кв.м и СТОПАНСКА СГРАДА със застроена площ 20 кв.м, по плана на селото, одобрен със Заповед № 3676/31.07.1957 г., при граници за имота: улица, улица, ПИ - 46 и ПИ – 112.

ЖалбоподатЕ.та счита, че обжалваното решение е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Аргументирала е подробно доводите си в тази насока като се е спряла обстойно на истинността на подписите върху документите касаещи направените откази от наследство от нейна страна, както и от страна на нейната майка и сестра в полза на въззиваемия, въпреки че не е обжалвала решението в частта, с която е ПРИЗНАТО за НЕДОКАЗАНО оспорването от нейна страна на истинността на приетите по гр.д.№ 610/2022 на Районен съд – Тутракан удостоверения за отказ от наследство с изх.№ 2, 3 и 4 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и постанови ново, с което да допусне делбата на процесния имот при посочените от нея квоти – 7/8 ид.части за нея и 1/8 ид. част за ответника. В с.з. пред тази инстанция се явява адв. И., който поддържа жалбата,

моли да бъде уважена.

Ответникът по жалбата и по предявения пред районния съд иск за делба К. Р. А, ЕГН *****, чрез адв. Е. Г. от СсАК, е депозирал писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК, като счита, че жалбата е неоснователна, а обжалваното решение – правилно в обжалваната част, поради което моли да бъде оставена без уважение и потвърдено обжалваното решение. В с.з. пред СсОС се явява лично и адв. Г., която поддържа жалбата.

ОС, като съобрази доводите на страните и данните по делото, прие за установено следното:

Жалбата е допустима, тъй като е предявена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и при спазени порцесуални изисквания на чл. 259 и сл. ГПК.

Делото е образувано в РС, гр. Тутракан по иск за делба, предявен от Р. Р. Р. с ЕГН *****, чрез адв. П. И. от СсАК, против К. Р. А. с ЕГН *****, с която иска съдебна делба на процесния имот при квоти 7/8 ид. части за нея и 1/8 ид. част за ответника К. Р. А. с ЕГН *****.

Пред РС е представен Нотариален акт № 149, том I, дело № 278/1966 г. на Тутраканския народен съд, съгласно който наследодателят на страните Р. А А е придобил по давност процесния имот. Първоинстанционният съд е преценил, че към момента на откриване на наследството на Р. А - 30.09.1994 г., когато е починал, е действал СК от 28.05.1985 г., съгласно параграф 2 от Преходните разпоредби на който е предвидено, че правилата относно имуществените отношения между съпрузите се прилагат и за наличните имущества, придобити преди влизането му в сила от съпрузите по заварени бракове, което означава, че вещите и правата върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити, а съвместният принос се предполага до доказване на противното, поради което и правилно РС е заключил, че спорният имот е бил съпружеска имуществена общност между общия наследодател на страните по делото и тяхната майка Л А. На осн. чл. 26, ал. 1 и чл. 27 от СК'85-отм.'09, имуществената общност е прекратена при равни дялове, като преживялата съпруга разполага с нейните 4/8 ид.ч. от правото на собственост върху процесната къща с двор и може да се разпорежда с тях, както намери за добре, а останалите 4/8 ид.ч. са предмет на откритото наследство. Пред РС ищцата, настояща въззивница представя НА, вписан с вх.№ 1069/22.04.2016, под акт № 75, том IV, дело № 663/2016 г. на СВ-Тутракан, съгласно който майка и Л А А и сестра и Р Р. Али са и продали своите наследствени идеални части от имота, като в резултат на сдЕ.та ищцата е станала собственик на 7/8 ид.ч., тъй като прибавя новозакупените 6/8 ид.ч. към своята наследствена 1/8 ид.ч. Наследствените права на страните са видни от представеното удостоверение за наследници № 13/17.03.2020, издадено от кметския наместник на с. Косара, общ. Главиница, в което като наследници на Р. А А са посочени неговата съпруга Л А А, синът му К. Р. А., дъщеря му Р. Р. Р. и другата му дъщеря Р Р. А.

Оспорвайки исковата претенция изцяло, ответникът по иска и по жалбата К. А. твърди, че е изключителен собственик на имота, а сестра му не притежава нищо. Представя НА вписан в СВ-Тутракан с вх.рег.№ 4026/17.12.2008, под акт № 134, том XII, дело № 2428/2008 г., съгласно който е придобил имота по давност. Предвид факта, че пред тази инстанция няма жалба от него по отношение на делбените квоти въпросът за това дали е придобил имота по давност остава извън предмета на въззивното производство, което е само по жалбата на Р. Р. и касае нейната претенция за по – голяма от определената от РС квота от делбения имот.

Пряко свързан с направените във въззивната жалба възражения и наведени доводи е въпросът за легитимността на направените от въззивницата, нейната майка и сестра откази от наследство на 22.07.2005 г. На тях се позовава въззиваемия още в първата

инстанция , а и понастоящем, за да обоснове възражението си относно обема на правата на собственост на сестра му Р. Р. в съсобствения имот. От своя страна, последната твърди, че същите са нищожни, като оспорва авторството на подписите, положени под заявленията за отказ от наследство, представени пред първоинстанционния съд и твърди, че не се е явявала, нито тя, нито майка и и сестра и пред нотариус на посочената дата за извършване на такова нотариално действие. Този въпрос е в центъра на въззивното производство, тъй като другото възражение на ответника, че родителите му не са имали сключен брак е опровергано пред РС с представения препис на Акт за женитба № 42/06.05.1957 г., издаден от Селския народен съвет на с. Сокол, Тутраканска околия, съгласно който същите са имали такъв.

Изследването на истинността на оспорените пред РС по реда на чл. 193 ГПК официални документи, касаещи отказ от наследство от страна на двете сестри и майката на ответника на 22.07.2005 г. обхваща както графологичен анализ на същите, така и съпоставяне на косвените факти, изяснени по делото, относно това явили ли са се на въпросната дата трите жени пред нотариус Даков в Тутракан и какъв по естеството си документ са подписали пред него.

В тази връзка РС е назначил две графологични експертизи, които са дали доста противоречиви заключения . Според първото експертно заключение подписите на въззивницата и на сестра и в техните заявления за откази от наследство не са изпълнени от тях, а по отношение на подписа на майка им заключението не е категорично . Последвалата тройна експертиза гласи, че подписите на въззивницата и на майката са изпълнени от тях, а само този на свидетелката Р А - не. Тази драстична разлика е намерила обяснение в експертите в допълнително събрания и изследван сравнителен материал. Следва задълбочен и пространен анализ както на понятията „подпис и „параф“ от РС, така и на нормативната уредба на нотариалните удостоверявания на такъв тип заявления като отказите от наследство, а също и наложената практика от нотариусите в тази насока. ОС изцяло споделя мотивите на РС в тази насока и на основание чл. 272 препраща към тях, като специално акцентира на чл. 485, ал. 2 ГПК-отм., който е допускал подписът да е положен или пред самия нотариус или лицето, явило се пред нотариуса да удостовери, че е негов вече положеният подпис. Тъй като в настоящото дело такова уточнение липсва, районният съд прави детайлен анализ на косвените факти, които касаят истинността на оспорените официални документи .

Събрани са убедителни доказателства, че както ищцата, така и майка и и сестра и са били в района на гр. Тутракан, където са заявени отказите от наследство. Сама въззивницата първоначално е признала, че през 2005 г. е посетила нотариус Даков и е подписала „пълномощно за гледане на майка“, по нейните думи в изявление пред РС в с.з., като впоследствие, в друго с.з. заявява, че това е станало през 1998 г. при нотариус Раева, но все пак не отрича, че в периода от 10 юли до 23 юли 2005 г. , когато е извършено нотариалното действие, е била в България при близките си, когато подала документи за издаване на първата и лична карта. Свидетелката А, сестра на въззивницата, също потвърждава, че е подписвала пълномощно за брат им, като също променя годините, в които е станало – ту 1995, ту 1998 г. Районният съд правилно отбелязва, че въпреки неговите указания, въззивницата не е представила доказателства, че през тези години има някакво нотариално записване по книгите или пък да представя самото пълномощно, за което говорят със сестра и. Все пак се установява, че още през 1995 г. въззивницата е подписала такъв отказ от наследство, но пред кмета на с. Косара, което не е породило правен ефект. Правилен е и доводът на адв. Г. пред тази инстанция, че през 1995 г. нотариалната дейност се извършваше в съда и те няма как да са ходили в кантора на нотариус. Не е състоятелно и изложеното пред въззивната инстанция съображение, че доказаният факт, че ищцата при престоя си през юли 2005 г. за пръв път е подала заявление за български лични документи, означава, че няма как да се е легитимирила пред нотариуса с тези имена – Р. Р., защото като

турски гражданин ползва други – Р. По делото са събрани доказателства, че въззивницата се е установила трайно в Турция след смъртта на баща и през 1994 г. Но дори и да е била част от „голямата екскурзия“ през 1989 г., нейното българско гражданство никога не е отнемано, освен ако не е била съдена за политическо престъпление, свързано с възродителния процес, за което по делото няма нито твърдения, нито данни. Очевидно, имената Р. Р. тя е получила при принудителната смяна на имената по време на тоталитарния режим и не си е направила труда да възстанови предишните си имена по административен път. Дори и да са изтекли сроковете на българските лични документи, няма пречка тя да се е легитимира с български имена и ЕГН пред нотариуса, който да се е убедил в нейната самоличност.

Особено значими за изясняване на фактите около подписване на заявлението за отказ от наследство са показанията на св. А, която подробно е описала пред РС как се е стигнало до подписването на пълномощното. Във въпросния ден брат и дошъл с кола, в която вече били сестра и майка и я взел от с. Черногор, като сестра и слязла от колата и казала, че брат им ги гони от къщата, защото искал тя да остане за него, а също и нивите, които били на името на баща им. Пристигнали при нотариуса и това, което според нея подписали било с цел брат им да гледа майка им, защото той отказвал да го прави. Става ясно, че до 2018 – 2019 г. се запазили добрите отношения, но след това сестрите решили, че той не полага достатъчни грижи, въззивницата взела майка си в Турция и предприели стъпки по прехвърляне на имота и завеждане на настоящото дело.

Настоящата инстанция няма да преповтаря обстояния анализ на РС относно това, че „пълномощно за гледане на майка“ е правен абсурд и че наследниците са предприели отказите от наследство като по – евтина и лека форма, по която брат им да получи имотите срещу поетия от него ангажимент / устно/ да се погрижи за майка им и доколкото това разрешение се е оказало удачно предвид настъпилото по – късно неразбирателство между тях. Като подкрепя изцяло правните изводи и моралните доводи, изложени от първоинстанционния съд, въззивната инстанция счита, че така сложилите се обстоятелства напълно съответстват на обичайната практика в нашата страна, а в частност и между хората от турския етнос в България, поради което и такива договорки не са нито незаконни, нито неморални, поради което и не противоречат на добрите нрави. Ето защо, наслагвайки показанията на въззивницата и сестра и св. А първоначално, противоречията при промяната им впоследствие, както и другите факти и обстоятелства, установени по делото във връзка с отказите от наследство, и не на последно място и липсата на единомислие в съдебно – почерковите експертизи, които не са единодушни нито в посока автентичността на подписите, така и в относно фалшифицирането им, съдът счита, че действително същите са подписали заявления за отказ от наследство на 22.07.2005 г. пред нотариус Даков в гр. Тутракан доброволно, съзнателно и с ясното разбиране за същността на документа, който подписват. Пред тази инстанция въззивницата представи документи, които не бяха приети поради преклуцията по чл. 288 ГПК, че на въпросната дата – 22.07.2005 г. сестра и била на работа и според нея, няма как да е била в Тутракан при нотариус. Както сочи адв. Г., процесуален представител на въззиваемия, това обстоятелство, дори и да е вярно, не изключва възможността тя да е била на работа на смени или да е помолила да бъде освободена за част от работния ден, но поради посочената вече преклузия няма как да бъдат събрани доказателства по този въпрос на този етап от делото.

По така изложените съображения РС правилно е приел, че оспорването по чл. 193 ГПК на верността на официалните документи е неуспешно, поради което и извършената продажба с Нотариален акт, вписан с вх. № 1069/22.04.2016, под акт № 75, том IV, дело № 663/2016 г. на СВ-Тутракан на частите, придобити по наследство от майката и сестрата на въззивницата не поражда последици за размера от 2/8 ид. части, представляващи обема на техните откази от наследство през 2005 г., единствено за 4/8 ид. части на майката Л. А, тъй като те са нейната част от СИО, а не наследствен дял.

Въззивницата не може да се възползва и от своята 1/8 ид. част по наследство, защото тя е също предмет на извършения от нея отказ от такова през 2005 г., поради което и определените квоти по 1/2 ид. част от процесния имот с обжалваното решение са правилни и съобразени с правата на собственост на съделителите в общата вещ.

Вън от предмета на обжалване е абсурда, че решението се обжалва относно делбените квоти, а не се обжалва в частта, с която е признато за недоказано оспорването по чл .193 ГПК, както и въпросът за давностното владение на въззиваемия, на което той се позовава в РС, но не е подал жалба против решението.

Решението на РС следва да бъде потвърдено поради изложените доводи. Въззиваемият претендира разноски. Те възлизат на 600 лв. за тази инстанция за адв. хонорар и следва да бъдат присъдени.

Водим от горното ОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 205/10.10.2022 г., постановено по гр. дело № 610/2021 г. по описа на Тутраканския районен съд В ЧАСТТА, С КОЯТО правото на собственост върху ДВОРНО МЯСТО, находящо се в с. Косара, общ. Главиница, обл. Силистра, ул. „Първа“ № 15, с площ 2000 кв.м., представляващо ПОЗЕМЛЕН ИМОТ № 42, за което са отредени: парцели I, II и III в квартал 16, заедно с построените в парцел I ПОЛУМАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 60 кв.м, ЛЯТНА КУХНЯ към жилищната сграда със застроена площ 32 кв.м, ГАРАЖ със застроена площ 24 кв.м и СТОПАНСКА СГРАДА със застроена площ 20 кв.м, по плана на селото, одобрен със Заповед № 3676/31.07.1957 г., при граници за имота: улица, улица, ПИ - 46 и ПИ – 112 е допуснато до СЪДЕБНА ДЕЛБА между Р. Р. Р. с ЕГН ***** и К. Р. А. с ЕГН ***** , при равни квоти – по 1/2 и част за всеки един от тях..

ОСЪЖДА Р. Р. Р. с ЕГН ***** да заплати на К. Р. А. с ЕГН ***** сумата от 600 / шестстотин/ лева,представляваща направени от последния разноски по делото за дав. хонорар пред тази инстанция.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от получаването му от страните по делото пред Върховния касационен съд на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____